

РЭВОЛЮЦЫЯ ў РАСІІ І ЗАДАЧЫ РАБОЧЫХ УСІХ КРАЇН

(3 артыкула В. І. ЛЕНІНА)

Таварышы рабочыя!

Прабачыце тых сацыялістаў, якія асталіся верны сацыялізму і не паддаліся чадру дакага, зверскага ваеннага настрою, апраўдалася. Першая рэвалюцыя, цароджаная сусветнай разбойнічай вайной паміж капіталістамі розных краін, разразілася. Імпэрыялістычная вайна, гэта значыць вайна за дзяржаўнае награванне і дзяржаўнае награванне, а-а ўдушэння слабых народаў, пачала ператварацца ў грамадзянскую вайну, гэта значыць вайну рабочых супраць капіталістаў, вайну працоўных і прыгнечаных супраць сваіх прыгнечальнікаў, супраць пароду і караляў, супраць памешчыкаў і капіталістаў, вайну за поўнае вызваленне чалавечтва ад вайны, ад галечы мас, ад прыгнечання чалавеча чалавекам!

Рускім рабочым выпай на долю гонар і пачасе першым пачаць рэвалюцыю, гэта значыць вядлікую, аднаго законавую і справядліваю вайну прыгнечаных супраць прыгнечальнікаў.

Пенербургскія рабочыя перамагі царскую манархію. У геройскай барацьбе супраць паліцыі і царскіх войск, пачаўшы блазборнымі паўстанне супраць кулацкіх, рабочыя прыдганулі на свой бок большую частку салдат пенербургскага гарнізона. Тое-ж адбылося ў Маскве і іншых гарадах. Пакінуўшы сваімі войскамі, цар павінен быў згладзіць: ён падісаў апрачоне ад прастола і за сябе, і за свайго сына. Ён прагнаваў перадаць прастол свайму брату Міхалу.

Дзякуючы велізарнай хуткасці пераварту, дзякуючы прамой дапамозе англа-французскіх капіталістаў, дзякуючы недастатковай свядомасці ўсёй рабочай і народнай масы ў Пенербургу, дзякуючы арганізацыйнай і палітычнай рускіх памешчыкаў і капіталістаў, якія захавалі дзяржаўную ўладу ў свае рукі. У новым рускім урадзе, «часовым урадзе», важнейшыя месцы — старшынства, міністэрства ўнутраных спраў і ваеннае дасталіся Львову і Гучкову, акцыябрам, якія ўсім сваімі сіламі дапамагалі Нікалаю Крыжаваму і Сталіну-вешачелю душыць рэвалюцыю 1905 года, расстраляваць і вешаць рабочых і сялян, якія змагаліся за зямлю і волю. Менавіта гэтыя міністэрствы дасталіся картам: замежных спраў — Мілюкову, народнай асветы — Мануілаву, земляробства — Шынгарову. А адно зусім няважнае мясцоўка, міністэрства юстыцыі, далі прадавіку Керэвскаму, краснабаю, які патрабавалі капіталістам, каб супакойнаць народ пухтымі абяцаннямі, адурачвалі яго гучнымі фразамі, «прыміраць» яго з памешчыцкім і капіталістычным ўрадам, які жадае прагнаваць разбойніцкую вайну ў саюз з капіталістамі Англіі і Францыі, вайну за захват Арменіі, Канстанцінопаля, Галіцыі, вайну за тое, каб англа-французскія капіталісты ўтрымалі ў сваіх руках тую дзяржаў, якую яны адабралі ў капіталістаў нямецкіх (усе калоніі немцаў у Афрыцы), і ў той-жа час адабралі ў нямецкіх капіталістаў адабычу, захаваную гэтымі разбойнікамі (частку Францыі, Бельгію, Сербію, Румынію і інш.).

Разумеюцца, рабочыя не маглі дабраць такому ўраду.

Рабочыя свідалі царскую манархію, змагаючыся за мір, за хлеб і за свабоду. Рабочыя адразу адуцілі, чаму Гучкову, Мілюкову і К* ўдалося адабраць перамогу ў рабочага народу? Таму, што рускія памешчыкі і капіталісты былі добра падрыхтаваны і арганізаваны; таму, што на іх баку сіла капітала, багацце і рускіх капіталістаў і самых багатых у ўсім свеце капіталістаў англійскіх і французскіх. Рабочыя адразу зразумелі, што для барацьбы за мір, за хлеб і за свабоду працоўныя класы, рабочыя, салдаты і сяляне, павінны арганізавацца, згуртавацца, аб'яднацца асобна ад капіталістаў і супраць іх. І пенербургскія рабочыя, перамагшы царскую манархію, зараз-жа стварылі сваю арганізацыю, совет рабочых дэпутатаў, зараз-жа прынялі ўмацоўваць і расшыраць яго, ствараць самастойныя советы салдацкіх і сялянскіх дэпутатаў.

Праз некалькі ўжо дзён пасля рэвалюцыі пенербургскі совет рабочых і салдацкіх дэпутатаў налічваў вышэй 1.500 дэпутатаў ад рабочых і ад сялян, асветных і салдацкіх муніцыпалітэтаў. Гэты совет карыстаўся такім давер'ем чыгуначных служачых і ўсёй масы працоўнага насельніцтва, што ён стаў ператварацца ў сапраўдны народны ўрад.

І нават самыя верныя прыяцелі і асекунты Гучкова — Мілюкова, самыя верныя партыяны сабакі англа-французскага разбойніцкага капітала, Роберт Вільсон, супрацоўнік багацейшай газеты англійскіх капіталістаў «Таймс» (The Times) і Шарль Рыва, супрацоўнік багацейшай газеты французскіх капіталістаў «Тан» (Le Temps), нават яны, асылаючы шалёнай лаянкі совет рабочых дэпутатаў, усё-такі вымушаны былі прызнаць, што ў Расіі два ўрады. Адзін «усмі» прызналі (гэта значыць на справе ўсімі багатымі людзьмі прызналі) урад памешчыкаў і капіталістаў, Гучковых і Мілюковых. Другі «нікім» (з багатых класаў) не прызналі, урад рабочых і сялян: пенербургскі совет рабочых і салдацкіх дэпутатаў, які імкнуцца ва ўсёй Расіі ўстанавіць советы рабочых і советы сялянскіх дэпутатаў. (Ленін. Том XX, стар. 48—50).

ЛЮТАўСКАЯ БУРЖУАЗНА-ДЕМАКРАТЫЧНАЯ РЭВОЛЮЦЫЯ. НА РЫСУНКУ: узліцце Лютаўскага зямля ў Петраградзе. Рис. В. Шынгарова.

ТЭЛЕГРАМА ЦАРА ГЕНЕРАЛУ ХАБАЛАВУ

25 ЛЮТАГА 1917 ГОДА.

Загаворю аўтра-ж спыніць у сталіцы беспарадкі, неданушчальныя ў пачкі час вайны з Германіяй і Аўстрыяй. (Музей Рэвалюцыі, Масква).

Міхалей II.

ТЭЛЕГРАМА ген. ХАБАЛАВА ген. АЛЕКСЕЕВУ

27 ЛЮТАГА 1917 г.

Падана 27.ІІ. 20 г. 10 м. Прынята 28.ІІ. 0 г. 55 м. Прашу дапамаць яго імператарскай валаіцы, што выканаць загад аб аднаўленні парадку ў сталіцы не мог. Большасць часцей ады за другімі злучылі сваім доўгу, аднаўляючыся біцца супраць імпэрыялізму. Другія часткі перагара...

*) На арыгінале пазначка рукой ген. Алексеева: «28.ІІ.1917 г.». Журнал «Красны архів» № 21, стар. 15—16.

Генерал-лейтэнант Хабалаў.

ТЭЛЕГРАМА РАДЗЯНКА ЦАРУ

27 ЛЮТАГА 1917 г.

Падана 27.ІІ. 12 г. 40 м. Прынята 27.ІІ. 13 г. 40 м. Заняты дзяржаўнай Думай ўказам валаі вылікаці спыніць да краснака. Апошні апают парадку адхілен. Урад зусім бюспальны павінен беспарадкі. На войскі гарнізона падзеі няма. Замыславы багатыя гвардыіскіх палкоў ахваланы бунтам. Забіваюць афіцэраў. Далучыўшыся да натоўпу і народнага руху, які пераробляюцца да дома міністэрства ўнутраных спраў і дзяржаўнай Думы. Грамадзянская вайна пачалася і разгарэлася. Загалайце неадкладна прызнаць новую ўладу на пачатках далажэнных мною валаі вылікаці...

Огенерал Дзяржаўнай Думы Радзюнка.

Журнал «Вр. архів» ст. 5—6 № 21.

АБ УМОВАХ ПЕРАМОГІ РУСКАЙ РЭВОЛЮЦЫІ

І. СТАЛІН

Рэвалюцыя ідзе. Выбухнуўшы ў Петраградзе, яна перакладаецца ў правінцыю, закатаючы паступова ўсю неабязную Расію. Больш тэго. Ад пытанню палітычных апа немінуца пераходзіць да пытанню сацыяльных, да пытанню наладжвання быту рабочых і сялян, наладжвання і абав'язкова перажываемы крыві.

Усё гэта не можа не выклікаць трымагі ў пухты колах уладарніцкай Расіі. Удзімае галасу прыспя-паменчыцкага реакцыі. Ёе ў набыт імперыялістычнай класа. Фінансавая буржуазія прагнавае руку ад імпэрыялістычнай арыстакратыі для зусонай арганізацыі контррэвалюцыі. Яны яны шчыра слабы і перапуць, але аўтра яны могуць умацаваць і мабілізавацца супраць рэвалюцыі. Ва ўсім выніку сваю чэрную работу яны выдучы нястомна, абіраючы сім ва ўсіх пластах насельніцтва, не выкачаючы армію...

Як угадваць пачынаючыся контррэвалюцыю?

Яквы ўмовы, неабходныя для перамогі рускай рэвалюцыі? Адна з асаблівасцей нашай рэвалюцыі складаецца з таго, што базай не да гэтага часу з'яўляецца Петраград. Ступічкі і выстралы, барыкады і афры, барацьба і перамота мей месца галоўным чынам у Петраградзе і яго ваколіцах (Кранштат і інш.). Іравіны абмежавалася ўспрыманням пладоў перамогі і выражэннем давер'я Часоваму Ураду.

Адлюстраваннем гэтага факта з'явілася тое дробства, той фактычны разрэз уладу паміж Часовым Урадам і Петраградскім Советам Рабочых і Салдацкіх Дэпутатаў, які не дае спазно імпэрыялістам контррэвалюцыі. Петраградскі совет Рабочых і Салдацкіх Дэпутатаў, як орган рэвалюцыйнай барацьбы рабочых і салдат, і Часовы Урад, як орган напалоханай «край-дальшай» рэвалюцыі ўмеранай буржуазіі, айнавоўнай сабе аперу ў інертнасці іравіны — такі малюнак.

У гэтым — слабасць рэвалюцыі, бо падобнае становішча рэчу замацоўвае адарваласць іравіны ад сталіцы, адсутнасць кантакту паміж імі. Але з нахлыбленнем рэвалюцыі рэвалюцыйнае і іравіны. Арганізацыя на месцах Советам Рабочых Дэпутатаў. Удзімаюцца ў рух сяляне і арганізацыя ў свае саюзы. Демакратызуюцца армія і арганізацыя на месцах саюзам салдат. Інертнасць іравіны адходзіць у мінулае.

Тым самым хісткапа глеба пад памаі Часовага Урада. Разам з тым і Петраградскі совет Рабочых Дэпутатаў становіцца недастатковым для новага становішча. Неабходны агульнарасійскі орган рэвалюцыйнай барацьбы ўсёй расійскай дэмакратыі, дастаткова аўтарытэтыны для таго, каб спыняць у адно сталічную і іравінаўную дэмакратыю і з арганізацыя рэвалюцыйнай барацьбы народу ператварацца ў патрэбны момант у орган рэвалюцыйнай улады, якая мабілізуе ўсе жылыя сілы народу супраць контррэвалюцыі.

Такім органам можа быць толькі Сялянскі совет Рабочых, Салдацкіх і Сялянскіх Дэпутатаў. Такая першая ўмова перамогі рускай рэвалюцыі.

Далей. Вайна, як усё ў жыцці, зграча аймажных бакоў, і гэтыя тры становіцца бок, што яна, мабілізаваўшы амаль усё дарослае насельніцтва Расіі, зрабіла дрэнна народнай па духу і тым аблічыла спра...

бу аб'яднава салдат з паўстаўшымі рабочымі. Гэтым менавіта і тлумачыцца тая параўнаўчая легкасць, з якой выбухнула і перамагла ў нас рэвалюцыя.

Але армія рухома і плуча, асабліва з прычыны не пастаяннага перасоўвання з аднаго месца ў другое ў сувязі з патрэбнасцямі вайны. Армія не можа стаяць вечна на адным месцы, абарончы рэвалюцыю ад контррэвалюцыі. Таму патрэбна другая ўзброеная сіла, армія ўзброеных рабочых, натуральна звязаных з цэнтрамі рэвалюцыйнага руху. І калі верна палажыць, што рэвалюцыя не можа перамагчы без узброенай сілы, зусім логічнай да не паслуг, то і наша рэвалюцыя не абдыецца без сваёй уласнай рабочай гвардыі, кроўна звязанай з ітарасамі рэвалюцыі.

Неадкладнае ўзбраенне рабочых, рабочая гвардыя — такая другая ўмова перамогі рэвалюцыі.

Характэрнай рысай рэвалюцыйных рухаў, імпрывала, на Францыі, з'яўляецца той несумненны факт, што там Часовы Урад звычайна ўстаўляў на барыкадах і, з прычыны гэтага, з'яўляўся рэвалюцыйны, на ўсёй выпадку больш рэвалюцыйны, чым скажамыя імі пасля ўстаўноўнага схода, якія складаліся звычайна пасля сукатавання краіны. Гэтым уласна і тлумачыцца, што найбольш вопытныя рэвалюцыянеры тых часоў старэйшы ацкапляўчы сваю праграму апрач за іравіны Устаўноўнага Схода, пры дапамозе рэвалюцыйнага ўрада, аднаўляючы тэго скліканне. Гэтым яны хачелі паставіць Устаўноўны Сход перад фактам ужо адыдзеных рэформ.

Не тое ў нас. Часовы Урад узяў у нас не на барыкадах, а на іллі барыкадах. Таму ён і не рэвалюцыйны. — Ён толькі паліцыя за рэвалюцыю, уіравінаўчы і блытаючыся ў пагах.

І калі меркаваць па тым, як крок за крокам пахлыбляецца рэвалюцыя, высюваючы сацыяльныя пытанні аб 8-газілім рабочым іні і кваліфікацыі зямель, рэвалюцыйныя і іравіны, — то можа па з уоб'яднава сказаць, што будучы Дэмакратыі Устаўноўны Сход будзе моцна дэмакратыі чыперыянага Часовага Урада, абранага 3-а-тэрэўскай Думай.

Разам з тым можа апаасаць, што Часовы Урад, запалоханы размахам рэвалюцыі і прасякаўчы імперыялістычны тэндэнцыямі, можа паслужыць пры поўнай палітычнай кан'юктуры «апакойным» пухтам і прыкмынем арганізацыянае контррэвалюцыі.

Таму ні ў якім выпадку не трэба ацкапляць скліканне Устаўноўнага Схода. Таму неабходна пачынаць хуткае скліканне Устаўноўнага Схода, аднаго аўтарытэтынага для ўсіх пластоў грамадства ўстаўноўнага, якая можа ўвучыць справу рэвалюцыі і і іравінаўчы кроўна падымаючыся контррэвалюцыі.

Хуткае скліканне Устаўноўнага Схода — такая трэцяя ўмова перамогі рэвалюцыі. Усё гэта пры агульнай умове хутчайшага адрыцця іравіны перагавору, пры ўмове сшынення беспалачнага вайны, бо працяглая вайна з не вынікімі фінансавата, гаспадарчата і харчовага крызіса з'яўляецца тым падводным каменем, аб які можа разбіцца караль рэвалюцыі.

(«Праўда», № 12, 18 (31) саваніка 1917 г., за подпісам І. Сталін).

(Пераклад А. ДАБРАВОЛЬСКАГА).

АД ШТАБА ГАЛОўНАКАМАНДУЮЧАГА АРМІЯМІ ЗАХОДНЯГА ФРОНТА

Пачатлівакам Штаба Вярхоўнага Галоўнакамандуючага афрымаў весткі аб тым, што з Вялікіх Лук на Палюк ідзе дэпутаты ў 50 чалавек, нібы ад Новага Урада і абіраючыя жандармаў. На азначанае пытанню быў алытван Старшыня Дзяржаўнай Думы Рахаліна, які, аднак, паведаміў, што ніякіх дэпутатаў не пастыгалася.

Такім чынам, ідэаль, пачынаючы з'яўляцца ўжо чыста рэвалюцыйна, разгучна даваць шайкі, якія імкунца раззброіць...

жандармаў на чыгунках, а ў дробнейшым будучы імкунца захаванні ўладу як на чыгунках, так і ў тэлу арміі, і палюк, па-прабуючы іравінаўчы і сэмую армію.

Супраць такіх злонамераных асоб прымалоцца самыя энергічныя меры, прычым, пры з'яўленні дае-побуды падобных самазваных дэлегацый, таласяны будучы зстрымліваемы і аддаваемы суду.

(«Мінскі голас» № 2367, 4/ІІ 1917 г. стр. 1).

Я. РОНІС ЗВЯРЖЭННЕ ЦАРЫЗМА

(Да 20-годдзя лютаўскай рэвалюцыі 1917 г.)

Дваццаць год назад пад ударамі рэвалюцыйнага рабочага класа і сялянства раззлацалася ўпрах царская манархія, якая была турмой народу, сачагом усялякай робату, мутным патоку сацыяльна-шавінаіна і праінастава снаг пралетарскага інарацыяналізма. Большынікі вынесулі рэвалюцыйнае лозунгі: ператвараючы імперыялістычнай вайны ў вайну грамадзянскую і паражэнне царскай манархіяі. Супраць гэтых левіцкіх лозунгаў выступалі ворагі народу — Іуда-Троцкі, Пятакоў і Бухарын. Яны абаранялі меншавіцкі лозунг «барацьба за мір» і не сталі пытанне аб рэвалюцыйным звяржэнні царызма. Іншы ў лютым 1914 г. на судзе над большыніцай Франкель IV дзяржаўнай думы Камеуеў, будучы сведка, па-праваляніку, па-зградніку адмаўляўся ад большыніцкіх рэвалюцыйных лозунгаў і сатэлізаваўся з абаронцамі. Гэтыя гібеліны павольны Камеуева былі Леніным публічна асуджаны, як неадастойныя зняпача члена партыі.

Халіла дарожная гіены, абурэння, выкаліканна імперыялістычнай вайной і насабавачымся голадам, росага з палачынайнай быстравоты. На чале новага рэвалюцыйнага крызіса стаяў рабочы клас, які кіраваў большыніцкай партыяй. Большынікі былі алейнай партыяй, якая змагалася за рэвалюцыю. І толькі іні старэйшы царскі жандарм, ім не ўдалося раззброіць сацыялістычную партыю. Правадыр большыніцкай партыі ўраўнаваў работу партыйных арганізацый. Ленінскія дзіртыя ператвараў большыніцкай ў жыццё. Кіраўніч партыйнымі арганізацыямі ацкапляў і дэмакратыя большыніцкай партыі — таварышы: Молатаў, Кагановіч, Варашылаў, Кіраў, Куйбысав. Усамерэну ў кіраўнічым партыйным арганізацыям у Расіі аказалі таварышы...

Сусветная імперыялістычная вайна 1914 г. часова прарвала пачаўшыся рэвалюцыйны рух. На рабочы клас і большыніцкую партыю абрушылася вярспі парадка ўрада. Большыніцкая сацыял-демакратычная фракцыя ў дзяржаўнай думе была арыстатэлава, асуджана і адуле працягана ў сылку. Газета рабочых «Праўда» была асыката. Профсаюзы раз...

Сталін і Свєрдлоў, якія знаходзіліся ў Сібірскай сылкаі, і таварыш Орджэнікідзе, які адбыў катаргу.

У Расіі не было ні аднаго буйнага горада, прымежсавога цэнтру, ні аптой буйнай фабрыкі і апада, дзе-б не было партыйнага камітэта, групы, ачыкі большыніцкай партыі.

Сталін і Свєрдлоў, якія знаходзіліся ў Сібірскай сылкаі, і таварыш Орджэнікідзе, які адбыў катаргу.

У Расіі не было ні аднаго буйнага горада, прымежсавога цэнтру, ні аптой буйнай фабрыкі і апада, дзе-б не было партыйнага камітэта, групы, ачыкі большыніцкай партыі.

Растучае абурэнне рабочых палітыкаў «сваімі да збройнага канца» перадавацца сялянскаму масам і арміі. Вайна разарада сялянскую гаспадарку. У вёсках нарастаў рэвалюцыйны крызіс. За галы вайны на пільноўных вестках дэпартаменту паліцыі было адзначана каля 176 сялянскіх выступленняў. Сялянскае бедства падымаўся супраць памешчыцкай і кулацкай валаі.

Рэвалюцыйная барацьба рабочых і сялян супраць царскай манархіяі дапаўнялася і напалоўвалася нацыянальна-вызваленчай барацьбой прыгнечаных народаў. У 1916 г. у Сярэдняй Азіі, на тэрыторыі імператрыцы Савецкіх Узбекіаў, Таджыкіаў, Туркменіаў, Казахіаў і Кіргізіаў рэспублік, ушыкувала нацыянальна-вызваленчая рэвалюцыйнае паўстанне, якое царскі каланізатары было дапаўняла з нечуванай жорсткасцю: дзесяткі тысяч людзей былі забіты, тысячы кіпалася і адуль спалены.

Залісы тры пухты рэвалюцыйнай барацьбы супраць царызма: барацьба рабочых, сялянскі рух і нацыянальна-вызваленчая паўстанне. На чале ўсёй гэтай народнай барацьбы з царызмам стаяла большыніцкая партыя. Яна вяла працоўны масы да рашучага штурму цардзін царскай манархіяі.

Троцкі, — нісць Ленін, — на справе дапамагае дэбарынам рабочым палітыкам Расіі, якія пад «адаўленнем» ролі сялянства разумоць неадарнае ўнімаць сялян на рэвалюцыю». (Ленін. Збор твораў, т. XVIII, стар. 318). Троцкі, гэты прэзэрны вораг народу, подым забойца, агент фамізма, выступіў тады разам з сацыялістыкамі супраць перамогі рэвалюцыйнага пралетарыята над царызмам, супраць перамогі сацыялізму ў нашай краіне.

Для большыніцкай буржуазна-демакратычнай рэвалюцыі ў Расіі была толькі першым этапам з рэвалюцыі сацыялістычнай. Для Леніна буржуазна-демакратычная рэвалюцыя, якой кіраваў рабочы клас, павіна была неадкладна пераартаваць у сацыялістычную рэвалюцыю. Буржуазна-демакратычную і сацыялістычную рэвалюцыі большынікі раззгалялі як «два адыны аднаго ланцуга, які адыны і палыны малонае размаху рускай рэвалюцыі» (Сталін. «Нітанні левіна», выд. X, стар. 20).

Гэту левіцкую частакоўку пытанія імкунуся ў 1926 г. агабіць Камеуеў. Гэты адрэацы Камеуеў, які дакмыся ўрэшце да ролі подлага трапкіскага аэнта, ворага народу, фаміліскага аэнта, даказваў, бымнам Леніну ў галы сусветнай імперыялістычнай вайны залачы рускага пралетарыята абмяжоўваў рамкамі буржуазнай рэвалюцыі. Гэта хлусня павіна была Камеуеву ў яго пародных партыі мэтах, таму, што Камеуеў быў прапінікам сацыялістычнай рэвалюцыі, па-напрэціну адмаўляў нагачнасць перамогі сацыялізма ў адной асобна ўзатой краіне. Гэтай подлай і бастрыкалтай фальсіфікацыі левінізма з боку ворага большыніцкай Камеуева базігаліся апауд даў таварыш Сталін. У сваім заключным слове на XV партыйнай канферэнцыі таварыш Сталін гаварыў: «Камеуеў залыў у сваёй прамоўе, што асноўнае палажэнне Леніна ў яго артыкуле ад 1915 г. (артыкул «Аб лозунгу Злучаных Штатаў Еўропы», Рад.), палажэнне, якое вымагалі да ўсё аліно нашай рэвалюцыі і нашата будаўніцтва, што гэта палажэнне, якое гаворыць аб магчымасці перамогі сацыялі-

за ў адной краіне, не дачынаецца і не можа дачынацца Расіі, што Ленін, гаворачы аб магчымасці перамогі сацыялізма ў адной краіне, меў на ўвазе не Расію, а толькі іншыя нацыяналістычныя краіны. Гэта непраўдападобна і жудасна. Гэта левіні палобна на прахну хлусню на Леніна, але Камеуеву няма справы да гэтага. Ён клаліцца толькі аб адным: працягненні дарогу Троцкаму ўскай цёной» (стэнаграфічная справаздача XV партканферэнцыі, стар. 730, ПІЗ 1927 г.). Большынікі ў 1915 г., як і ў 1905 г., раззгалялі перамогу буржуазна-демакратычнай рэвалюцыі, як першы этап «... для таго, каб перайсці адразу да другога і не аставаць у рэвалюцыі сацыялістычнай. (Там-жа, стар. 732). І толькі прэзэрны адрэацыі, прадакцыі, ворагі сацыялістычнай рэвалюцыі і сацыялізма Камеуеў і Троцкі ўкуну з меншавікамі і вєрмі імкунуліся абмежавань залачы пралетарыята дварынна пераартаваць, дакмет аднаго пара псадыць другога.

Буржуазная рэвалюцыя ў Расіі была зроблена супраць волі буржуазіі. Рухачыкі сімкі лютаўскай рэвалюцыі 1917 г. былі рабочыя і сяляне (апрачуну і салдацкія шпелі). На чале рэвалюцыйнай барацьбы супраць царскага ўрада ішоў ператвараці пралетарыат. Ужо ў студзені 1917 г. па закліку пенербургскага камітэта большыніцкай і палітычнай стачкі-працэсту прымаў ўдзел 137.538 рабочых. І калі 25 лютага ў Петраградзе адбылася падрыхтаваная большыніцамі ўсеагульная стачка, іпа з гістарычнай немінучасцю ператвараўся па ўзброенае паўстанне супраць царскага самазьяржаў. Трымаўся сялян 300 год на крыні, на катаніах і пахутах народу рэмапаўска манархія, гэта апают усялякі і ўсялякай рванцыі, была аменена.

На чале залачнай кагорты пралетарскіх байцоў ішла загартаваная ў барацьбе з ворагамі народ, слаўная партыя, з'яваўшыся арой кіраваці Ленін і Сталін. «Наша партыя, — нісць Ленін пры першых вестках аб рэвалюцыі, — аказалася з ма-самі, з рэвалюцыйным пралетарыатам, не і...

глядзчы да арыгты і асылку ў Сібіру лічы ў 1914 годзе даных дэпутатаў, не гледзчы на аччаныя прадставіны і арыгты, якія паліварыса Пенербургскі Камітэт за сваю неадастойную робату ў часе вайны супраць вайны і супраць царызма». (Ленін. Збор твораў, т. XX, стар. 25).

У ачы рэвалюцыі парадзіліся былі органы рэвалюцыі — Советы рабочых і салдацкіх дэпутатаў. Таварыш Сталін, які прыбыў у саваніку 1917 г. з сылкаі ў Петраград, нісць: «Залог канчатковай перамогі рускай рэвалюцыі — ва ўвапанаванні саюза рэвалюцыйнага рабочага з рэвалюцыйным салдатам.

Органаі гэтага саюза з'яўляюцца Советы рабочых і салдацкіх дэпутатаў. І чым ішчыней згуртаваны гэтыя Советы, чым мацней яны арганізаваны, тым сапраўдней выражаеаць іх рэвалюцыйна ўлада рэвалюцыйнага народу, тым рэальней гарантаці супраць контррэвалюцыі». (І. Сталін. «На пыхах з Кастрычніка», 2-а выд., стар. 2, 1925 г.).

